

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Bc. J. Z.**, zast. JUDr. Vojtěchem Dolinou, advokátem se sídlem Lešetín IV/777, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: **I) Ing. I. Z.**, zast. JUDr. Vojtěchem Dolinou, advokátem se sídlem Lešetín IV 777, Zlín a **II) plan 3 kuchyně, s.r.o.**, se sídlem Družstevní 912, Uherské Hradiště, zast. JUDr. Bc. Michalem Březovjákem, advokátem se sídlem Školní 3362/11, Zlín, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2024, č. j. 30 A 84/2023-198,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2023, č. j. KUZL 77482/2023.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení I) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 20. 1. 2023, č. j. MUUH-SŽP/4674/2023/KotL/B4, kterým správní orgán I. stupně vydal společné povolení osobě zúčastněné na řízení II) – dále též „stavebník“ – ke stavebnímu záměru „*Přístavba, nástavba a stavební úpravy objektu č. p. Xa, včetně 3 vrtů, přípojky kanalizace, zpevněné plochy, vybudování 5 parkovacích kolmých stání a 2 šikmých stání a podzemní retenční nádrže*“ na pozemku st. p. Xb, p. č. Xc, Xd, Xe v katastrálním území V. (veškeré pozemky zmiňované v tomto rozsudku jsou v tomto katastrálním území) – dále též „stavební záměr“. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se jednalo o celkem třetí prvostupňové rozhodnutí v téže věci, přičemž až v tomto případě nabylo společné povolení právní moci. Předcházející procesní vývoj však z hlediska rozsahu přezkumu nyní nehraje roli, a zdejší soud se jím proto nebude blíže zabývat.

[3] V rámci uvedeného stavebního záměru mělo dojít k rekonstrukci budovy, která se nachází na st. p. Xb. Při této rekonstrukci mělo být obnoveno nyní nefungující restaurační zařízení (jehož součástí má být venkovní posezení), zřízena cukrářská dílna s prodejnou a celkem tři kanceláře se sociálním zařízením. Na pozemku p. č. Xd potom mělo vzniknout parkoviště zahrnující celkem 7 parkovacích stání. Stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení I) jsou oprávněni z věcného břemene na zmíněném pozemku, které spočívá v právu průjezdu na pozemek p. č. Xf v jejich vlastnictví.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel spolu s manželkou [osoba zúčastněná na řízení I)] žalobu, kterou krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. V rámci doplnění žaloby následně uvedli, že manželka stěžovatele bude nadále uplatňovat pouze práva osoby zúčastněné na řízení.

[5] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou porušení procesních práv stěžovatele, které spatřoval v absenci poučení o možnosti podat civilní žalobu k ochraně svého věcného břemene ve smyslu § 94n odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Podle krajského soudu se nejednalo o otázku, kterou by si správní orgány nemohly posoudit samy, jelikož existence i rozsah věcného práva stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení I) jsou v projednávané věci nesporné. Jedná se tedy pouze o to, zda stavebním záměrem dojde k zásahu do tohoto práva, což však je z podstaty věci příslušný posuzovat právě stavební úřad, a nebylo tak nutné stěžovatele poučovat.

[6] Dále krajský soud posuzoval otázku hrozícího obtěžování nad míru přiměřenou místním poměrům; fakticky tedy možné narušení kvality prostředí a s tím související soulad s územním plánem, který v dané lokalitě počítá i s objektem občanského vybavení a podnikatelských aktivit – a to právě za předpokladu, že svým charakterem odpovídá měřítku bydlení individuálního a nesnižuje kvalitu prostředí pro bydlení. Nesouhlasí-li stěžovatel s dalším rozvojem místa v tomto ohledu, mohl se proti tomu bránit již při přijímání územního plánu. Krajský soud přisvědčil správním orgánům, že záměr stavebníka se místním poměrům nevymyká. Místo se nachází na hlavním tahu vedoucím skrz městskou část Uherského Hradiště v blízkosti zastávky autobusu. V objektu stavebníka se nachází

pokračování

prodejna smíšeného zboží a v minulosti v něm byl i hostinec (do roku 2015, kdy musel být kvůli havarijnímu stavu objektu jeho provoz ukončen). Negativní vlivy výstavby podle krajského soudu nepochybně očekávat lze, v případě dodržování platných právních předpisů však nepřesáhnou míru přiměřenou místním poměrům. Nemohou být tedy důvodem pro neudělení společného povolení. Negativní vlivy plánované zahrádky, jako nového prvku v území (v minulosti se u bývalé restaurace venkovní zahrádka rovněž nacházela, ale na jiném místě nikoliv ve směru k domu stěžovatele) budou do budoucna omezeny javorem babykou, k jehož vysazení u domu stěžovatele je stavebník společným povolením zavázán.

[7] Stran obav o nedostatek parkovacích míst poukázal krajský soud na to, že správní orgány provedly výpočet potřebného počtu parkovacích míst v souladu s příslušnou normou ČSN. Obavy o úbytek parkovacích míst v dané oblasti nadto stěžovatel dovozuje zejména z plánované rekonstrukce centra městské části a s tím spojeného přesunu autobusové zastávky. Tento projev však v době rozhodování žalovaného nebyl pravomocně povolen. Z hlediska parkování přímo před vjezdem na pozemek stěžovatele pak krajský soud uvedl, že by k němu mohlo docházet leda když by ostatní parkovací místa byla již zaplněna, a v takovém případě by auto parkující bránou stěžovatele blokovalo výjezd automobilům ostatním, a tedy by situaci řešili primárně řidiči těchto zablokovaných automobilů. Nárůst imisí v souvislosti s parkovištěm pak podle krajského soudu rovněž nepřesáhne míru přiměřenou místním poměrům, jelikož již dnes stojí dům stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení I) u hlavní silnice, tudíž stran hluku a výfukových plynů nemůže z povahy věci jít o markantní nárůst. Stejně tak již dnes mohou náhodní kolemjdoucí nahlížet do oken jejich domu z chodníku vedoucího podél této silnice a výstavbou parkoviště se situace zásadně nezhorší.

[8] K poslednímu žalobnímu bodu směřujícímu proti podkladům rozhodnutí správních orgánů krajský soud poznamenal, že stavební zákon po stavebníkovi nevyžaduje předložení akustické či rozptylové studie (pokud si je nenechal zpracovat o své vůli nebo jimi dotčené orgány nepodmínily vydání závazného stanoviska) a jejich absence tak nemůže založit nedostatečnost podkladů pro vydání společného povolení.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení II)

[9] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil spolu s rozhodnutím žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[10] Předně uvedl, že přestože formálně spadá městská část V. pod město Uherské Hradiště, fakticky se jedná o samostatnou obec. Standard kvality prostředí je tak logicky jiný, než v případě větších vesnic a měst. Z toho důvodu je nutné stavební záměry v rámci městské části posuzovat přísnější optikou. Projekt stavebníka nepřiměřeně zatěžuje stěžovatele zejména předpokládanou zvýšenou hlučností plánované restaurační zahrádky (dříve byla „za rohem“ od domu stěžovatele) a automobilů parkujícím na novém parkovišti. Zachování kvality prostředí by bylo možné tehdy, pokud by parkoviště a předzahrádka byly směřovány do míst původní restaurační zahrádky (tedy nikoliv směrem k domu stěžovatele). Zároveň stěžovatel očekával nárůst pohledových imisí, jelikož část parkovacích míst má být takřka pod okny stěžovatelova obývacího pokoje (přičemž parkování na jednom z těchto

míst fakticky zablokuje přístup k uzavěru plynu a elektřiny, a tedy má záměr i nepřípustné bezpečnostní dopady). Výstavbou parkoviště také dojde k narušení jeho práv z věcného břemene na pozemku p. č. Xd. Nelze po něm přitom požadovat, aby se proti uvedenému snížení kvality života bránil trvalým zavřením oken a stažením žaluzií, jelikož by jej to nepřiměřeně omezovalo v užívání jeho vlastního domu.

[11] Stěžovatel měl za to, že kvůli uvedeným imisím je kvalita prostředí pro bydlení zásadně omezena, a proto je záměr stavebníka v podobě, v jaké byl schválen, v rozporu s územním plánem. Správní orgán I. stupně jej proto neměl vůbec povolit nebo měl stanovit výrazně přísnější kompenzační podmínky (vegetační clona, protihluková přepážka apod.). Ohledně úvahy krajského soudu, že se měl stěžovatel bránit již při přijímání územního plánu pak poznamenal, že neočekával takovou míru benevolence správních orgánů při posuzování souladu stavebního záměru s územním plánem. Proti rozvoji území samotnému stěžovatel námitky nemá. Záměr stavebníka však považuje za natolik rozsáhlý, že neodpovídá měřítku individuálního bydlení, a tedy nemůže vyhovovat požadavkům územního plánu.

[12] Žalovaný pouze ve stručnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zároveň i rozsudek krajského soudu, se kterým se plně ztotožnil.

[13] Osoba zúčastněná na řízení II), tj. stavebník, ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že ji považuje za nepřípustnou, jelikož vytýkané vady rozsudku se vesměs týkají skutkových zjištění a vůbec se nejedná o právní otázky, a navrhl její odmítnutí. Pro případ, že by zdejší soud shledal kasační stížnost přípustnou, navrhl její zamítnutí. Podle stavebníka jeho záměr měřítko individuálního bydlení splňuje a případné negativní vlivy nepřesáhnou míru přiměřenou místním poměrům. Se všemi negativními vlivy se krajský soud podrobně vypořádal a stavebník na jeho rozsudek plně odkázal.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Zásadním argumentem stěžovatele, od kterého se odvíjí vše ostatní, je, že realizací stavebního záměru dojde ke snížení kvality prostředí nad míru přiměřenou místním poměrům. To stěžovatel dovozuje zejména z narušení soukromí prostřednictvím pohledových a hlukových imisí. Jak vyplývá ze správního a soudního spisu, stojí rodinný dům stěžovatele v centru místní části Uherského Hradiště (V.), a to přímo u hlavní silnice procházející touto částí města [nejedná se přitom o městskou část ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, jelikož na městské části nebo obvody s vlastními orgány samosprávy mohou být členěna pouze statutární města, mezi něž Uherské Hradiště nespadá – srov. § 4 odst. 1 téhož zákona, pozn. NSS]. V jeho blízkosti se rovněž nachází autobusová zastávka a již dnes v budově stavebníka, která je předmětem stavebního záměru, funguje prodejna smíšeného zboží.

pokračování

[17] Z uvedeného je zřejmé, že v současné době se rodinný dům stěžovatele vzhledem k místním poměrům nachází na relativně frekventovaném místě. Z toho také správní orgány při vydání společného povolení vycházely a stavební záměr posuzovaly právě v kontextu místních podmínek. Pro přehlednost odkazuje NSS níže na výřez z katastrální mapy:

Červené ohrazení – budova stavebního záměru; zelené ohrazení – plánované parkoviště, vč. restaurační zahrádky; žluté ohrazení – pozemky stěžovatele a OZNŘ I); modré ohrazení – rodinný dům stěžovatele a OZNŘ I).

[18] Restauráční zahrádka v minulosti už k budově stavebníka přiléhala. Je sice pravdou, že nesměřovala přímo k rodinnému domu stěžovatele, a do jisté míry se tak jedná o nový prvek v území. Správní orgány i krajský soud však vyšly z toho, že se jedná o běžnou součást restauračních provozů. Pokud tedy bude zahrádka provozována v souladu se zákonem, nepřesáhnou negativní vlivy míru přiměřenou místním poměrům. Proti případnému porušování předpisů ze strany hostů restaurace existují v právním řádu nástroje (v krajním případě dokonce uzavření celé provozovny). Žádost o společné povolení proto nebylo možné zamítnout jen z obavy z možných budoucích excesů způsobených právě porušením právní povinnosti.

[19] Správní orgány jsou povinny stanovit omezující podmínky stavby, jestliže by mělo dojít k omezení nad míru obvyklou místním poměrům (srov. blíže rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS). Nic však nebrání uložení takových opatření ani v případě, že stavební záměr místním poměrům odpovídá (k tomu viz dále). Posouzení vlivu stavby na okolí je ostatně jedním ze základních úkolů orgánů územního plánování a stavebních úřadů. V projednávané věci správní orgány své povinnosti dostály, když k omezení hlukových (i pohledových) imisí uložily stavebníkovi vysazení stromu (javoru babyky) situovaného u okna rodinného domu stěžovatele (směrem k plánovanému parkovišti a restaurační zahrádce). Výsadba zeleně je jedním ze způsobů, jak chránit konkrétní prostory před nadměrným obtěžováním hlukem nebo nežádoucími pohledy. Byť nejde o opatření jediné možné (lze si představit například stěžovatelem zmiňovanou protihlukovou stěnu), vysazování zeleně v rámci omezení hlukových a pohledových imisí je řešení funkční a využívané. Posouzení vhodnosti užitých kompenzačních opatření náleží právě správním orgánům a stěžovatel je kvalifikovaně nezpochybnil, jelikož prostý nesouhlas se zvoleným opatřením (který vyjádřil stěžovatel v rámci správního řízení) za relevantní oponenturu považovat nelze. Zvolené kompenzační opatření se v kontextu výše

uvedeného tudíž krajskému soudu jevílo jako dostatečné a Nejvyšší správní soud se s tímto názorem rovněž ztotožňuje.

[20] Podle krajského soudu se stavební záměr nevymyká měřítku individuálního bydlení a Nejvyšší správní soud s ním zcela souhlasí. Stěžovatel ostatně ani konkrétně neuvádí, v čem má stavební záměr toto měřítko přesahovat. Pouhý výčet jednotlivých provozních jednotek stavebního záměru lze jen těžko považovat za právní argumentaci. Sama skutečnost, že se v budově, jež je předmětem stavebního záměru, má nacházet několik provozoven a kanceláří (a k nim celkem 7 parkovacích míst), měřítku individuálního bydlení neodporuje. Jak vyplývá z územního plánu města Uherské Hradiště, v rámci smíšených obytných vesnických ploch SO.3 (kde se nachází jak stavební záměr, tak dům stěžovatele) je podmíněně přípustné využití i pro hromadné bydlení, pokud svým charakterem odpovídá měřítku bydlení individuálního. Za stejné podmínky je rovněž možné tyto plochy využít i pro stavby občanského vybavení a podnikatelských aktivit (kam lze zařadit právě hostinec a plánované provozovny), pokud nesnižují kvalitu prostředí pro bydlení.

[21] Otázku individuálního bydlení tedy nelze vnímat jako možnost bydlení velikostně odpovídajícího pouze jedné domácnosti (respektive tomu odpovídající objekty občanské vybavenosti), ale nepochybně si lze představit, že by takové míře odpovídal i menší bytový dům. Prizmatem uvedeného je nutno hledět i na stěžovatelem zvedaný počet plánovaných parkovacích míst. Aniž by Nejvyšší správní soud chtěl konkrétně určovat, jaký počet parkovacích míst měřítku individuálního bydlení odpovídá (to je úkolem orgánů územního plánování), v projednávané věci neshledal, že by se tomuto měřítku parkovací místa u stavebního záměru vymykala. V dnešní době je zcela běžné, že jedna domácnost pro své potřeby využívá dva automobily (v případě, že jsou její součástí dospělé děti, i více). Sedm parkovacích míst by tak touto logikou postačovalo celkem pro tři až čtyři domácnosti, což *prima facie* míru individuálního bydlení ve smyslu územního plánu překračovat nemůže.

[22] Zároveň nelze přehlédnout, že otázku měřítka individuálního bydlení vnáší stěžovatel do věci selektivním způsobem. V kasační stížnosti uvedl, že by se dalo uvažovat o zachování kvality prostředí, pokud by restaurační zahrádka a plánované parkoviště směřovalo do místa původního posezení. V zásadě tím tedy říká, že v takovém případě by již proti stavebnímu záměru námitky neměl, jelikož by nebyla narušena kvalita jeho vlastního prostředí. Rozsah stavebního záměru by se zmiňovanou úpravou ovšem nijak nezměnil, a stěžovatel tak svou vlastní argumentaci implicitně popírá. Postoj stěžovatele ke stavebnímu záměru lze zjednodušeně charakterizovat anglickým „*not in my backyard*“ (NIMBY), tedy nikoliv na mém dvorku. Toto slovní spojení se často používá ve spojitosti se snahou zamezit výstavbě v konkrétní lokalitě poblíž pozemku (či jiného místa zájmu) určitého člověka nebo skupiny lidí [zde stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení I)], přičemž při umístění výstavby mimo zónu vlivu záměru na jejich pozemek již jejich odpor nevyvolává. Jinými slovy by stěžovatel se stavebním záměrem neměl zásadnější problém, pokud by jej stavebník realizoval někde jinde. I když je takový postoj do určité míry lidsky pochopitelný, sám o sobě nemůže být důvodem pro omezení rozvoje území, pokud takový rozvoj umožňuje územní plán.

[23] Otázku počtu parkovacích míst a s tím spojenou námitku narušení práv z věcného břemene stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení I) uvedl stěžovatel (na rozdíl od žaloby)

pokračování

pouze okrajově. Oproti řízení před krajským soudem zmínil stěžovatel skutečnost, že při obsazení parkovacího místa nejbližší k jeho rodinnému domu dojde k omezení přístupu k uzávěru plynu a elektřiny, a tudíž k potenciálnímu ohrožení bezpečnosti. Jiným způsobem závěry krajského soudu v této věci nijak kvalifikovaně nerozporoval, a zdejší soud neshledává účelným jejich prosté opakování. V souvislosti s otázkou bezpečnosti NSS pouze uvádí, že se jedná o skutkové *novum*; stěžovateli nic nebránilo, aby tuto skutečnost uplatnil v řízení před krajským soudem, což však neučinil, a Nejvyšší správní soud k ní proto v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel.

[24] Všechny uvedené dílčí námitky měly podle stěžovatele způsobovat rozpor stavebního záměru s územním plánem. Jelikož je Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné (respektive nepřipustné), neshledal ani namítaný rozpor s územním plánem.

[25] Závěrem nelze souhlasit s námitkou stěžovatele ohledně jiného standardu posuzování souladu stavebního záměru s územním plánem z důvodu, že místní část Věsky je fakticky oddělena od samotného města Uherské Hradiště, přestože pod něj formálně spadá. Stěžovatel má totiž za to, že se ve skutečnosti jedná o vesnickou zástavbu, a tedy není možné na stavební záměr nahlížet optikou zástavby městské.

[26] Podle § 19a stavebního zákona se charakter území určuje „zejména podle funkčního využití, struktury a typu zástavby, uspořádání veřejných prostranství, dalších prvků prostorového uspořádání a urbanistických, architektonických, estetických, kulturních a přírodních hodnot území, včetně jejich vzájemných vztahů a vazeb, a to především vymezením v územně plánovací dokumentaci.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu v souladu s tímto ustanovením rovněž dovodila, že „územní plán představuje základní nástroj, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území. Územní plán pak stanoví charakter území a vymezí typy a využití staveb, které je možno v dané lokalitě umístit. Pro posouzení otázky souladu stavby s charakterem území je proto nutné se také zabývat otázkou, zda územní plán umožňuje požadovaný objekt takového charakteru v dané ploše umístit“; viz rozsudek NSS ze dne 23.03.2023, č. j. 1 As 238/2022-46. Z citovaného je tedy zjevné, že charakter území se určuje právě při přijímání územního plánu, při kterém se berou do úvahy místní specifika a povaha území samotného. Stěžovatelem požadované rozlišení tudíž bylo provedeno „o krok dříve“ a na správních orgánech bylo pouze posouzení souladu stavebního záměru s již přijatým územním plánem, nikoliv jeho další výklad ve smyslu toho, že se jedná o venkovskou oblast. Nutno připomenout, že rodinný dům stěžovatele, stejně jako stavební záměr, se nachází v oblasti územním plánem označené jako „plochy smíšené obytné vesnické“ (SO.3). I z toho je tak zřejmé, že stěžovatelův požadavek na jakési přísnější nahlížení na stavební záměr z důvodů umístění ve vesnické lokalitě byl reflektován již v územním plánu; ten přitom s využitím pro podnikatelské aktivity i v rámci smíšených vesnických ploch výslovně počítá. Námitka stěžovatele tak nemůže být důvodná.

5. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil. Proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[29] Osobám zúčastněným na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5. s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. ledna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu